

til Husmandslobber og disses Overgang til Selvejendom, hvorved Negerbefolkningen rodsæstes og revolutionære Tilbøjeligheder begrænses, ved mulig Overdragelse af Fælles-Sukkerogieriet som Andelsfabrik til samtlige interesserede Sukkerdykere og ved en hensigtsmæssig Ordning af Bank- og Kreditforholdene.

For St. Thomæ Havn og By ville Forholdene i Fremtiden vistnok stille sig vanskeligere end for St. Croix, men sikkert dog lysere end i Nutiden, naar Forvaltningen overgaar til Dens Beboeres eget Styre og Blikket i Tide rettes paa de ny Forhold, der ville staves, naar en Gang Panama-Kanalen bliver Virkelighed.

Men paa samme Tid som der, efter Udvalgets Mening, under en fornuftig Administration ikke er Grund til at tvivle om en lykkelig Fremtid for Øerne, maa det paa den anden Side indrømmes, at for Øernes Beboere vilde Fremtiden vistnok blive lysere, naar de kunde blive forenede med et større og mægtigere Rige. Thi hvor venskabeligt Forholdet mellem Moderlandets og de vestindiske Koloniers Befolkninger end er, maa det dog indrømmes, at vort lille Danmark ikke besidder en saadan Verdenshandel, at det er i Stand til hverken at drage fuld Nytte af St. Thomas fortrinlige Havn eller at tilbyde St. Croix Agerbrugere et nærliggende og rigt Marked.

Men hvad enten vi ønske at knytte Øerne for bestandig til os, eller vi tro at burde i Øernes Interesse række Haand til disses lejlighedsvisse Optagelse i en anden Stat, er det indlysende, at begge Formaal fremmes bedst ved saa snart og saa kraftigt som muligt at reorganisere Forholdene paa Øerne saaledes, at Velvære og Tilfredshed atter kan sætte Bo paa disse smilende, frugtbare og herlige Øer.

At dette kan naas, er Udvalget overbevist om.

I Mindretalsbetænkningen af 1893 er antydning og motiveret en Vej, der, efter det nuværende Flertals Mening, maa kunne føre til Maalet, og som derfor i Princippet er lagt til Grund for de af dette stillede Ændringsforslag.

Ganske vist erkender man, at det er meget vanskeligt for Udvalget at drage Grænserne mellem hvad, der bør bibeholdes, og hvad, der bør affattes, dertil mangler man især Lokalkundskab. Kun Regeringen har de fornødne Forudsætninger for at kunne forme Reformen i Lovudkast og, naar Flertallet dog stiller bestemte Ændringsforslag til den bestaaende vestindiske Forfatning, da er dette at betragte som et alvorligt Forsøg fra dets Side paa endelig en Gang at komme ud over de fra Fortidens Bureaukratiisme stammende højest sorgelige Forhold, og altsaa som et Grundlag, paa hvilket der maa kunne forhandles. Flertallet er da gaaet ud fra følgende Hovedpunkter:

1. Øernes Selvstyre opretholdes, delt i tvende selvstændige Kommuner, St. Thomas med St. Jan som den ene, St. Croix den anden, hver især direkte underlagt Ministeriet (formentlig Indenrigsministeriet).
2. Staten overtager alle Udgifter til det nuværende Guvernement.
3. Staten overtager Udgifterne til Krigsvæsenet.
4. Overretten affattes og erstattes af Kjøbenhavn's Overret.
5. Staten overtager hele det fra Fortidens Administration og Krigsvæsen resulterende Pensionsvæsen; hvorimod al Pensionering efter den ny Ordning's Indførelse bliver Koloniernes egen Sag.
6. Post- og Telegrafvæsen, i det mindste for saa vidt angaar Forbindelsen med Omverdenen, forbliver hos Staten.

Post- og Telegrafvæsenet bærer sig selv omtrent, saa at ved Fordeling af Indtægt og Udgift behøves ikke at tage Hensyn til dette.

Pensionsvæsenet andrager for Tiden ca. 80,000 Kr. aarlig. Da denne urimelige Byrde hidrører fra Statens mærkelige hidtidige Administration, er det rimeligt, at Staten selv bærer denne tilligemed den hverligere Pensionsbyrde, som mulig maatte tilkomme ved en Reform og deraf følgende eventuelle Afstedigelser af overflødige Embedsmænd. Efterhaanden vil denne Post dog aftage og til sidst helt forsvinde.

Udgifterne til det saakaldte Guvernement